

нява да цвѣти както тайж, но цвѣтушето време тече брзо. По тоя начинъ, любезное ми чадо, красотата лѣсна за тебѣ не е друго нѣщо освенъ една суета, защото е непостоянна и привременна. Прилѣпися при красотѣ тѣ душевна т. е. добродѣтели, които никога не увѣхнува .»

Единъ вечеръ Іаковъ ся покачи съ една стълба да набере ябълки които даваше на дѣцѣри си, а тѣ ги гурнаше притѣжно въ едно панерче като слушаше огецатъ си да ѣ говори: » Какъ есенниятъ вѣтръ който духа по полето удуствошава и изстудѣва! какъ ся вѣхнува на жѣтовиднытъ листа и на обѣзата ми коса! Любезна ми Маріо, есенъ та ми настѣпи вѣче а твоята слѣдувателно ся приближава! Трудися да приличашъ на тѣя овошки, богаты отъ добры плодове, што е единъ господаръ на великата градина, господарятъ на всичко да мѣтне поглѣдъ съ страдателенъ върхути .» Други единъ день като го гледаше Маріа да заравя въ земліжтѣ нѣкои семена за идущѣтѣ пролѣтъ слѣдваше го мѣт чинкомъ а той подиръ това ѣ каза: » По тоя начинъ, чадо, ще положатъ и насъ единъ день въ гробътъ и щѣ ни зароватъ съ прѣстъ, но имаѣ мѣжество, защо подиръ приминаваніе на нѣкое время, подземнотогоча сѣмя въдушавлѣва ся и начива да никне и наскоро прекрасяѣ цвѣтъ израства и пзлиза тържественно отъ шурупкѣтѣ, която го дръжи затворяѣ, тѣѣ ще излѣземъ и ни единъ день одъ гробътъ съ лѣскавы лучи на славата. Любезная Маріо, тѣя думы нека ти додатъ ма памятѣтѣ когато ся по-